

DÂNG MÌNH QUYẾT CHỊU ĐÓNG ĐINH

KHI đã dạy xong trường Chúa-nhứt, cô giáo bảo mấy em nán lại ít phút mà rằng:

Chúa-nhứt tới là Chúa-nhứt chót trong năm 1940 này. Chúng ta sẽ bước qua năm mới. Vậy, mấy em nên suy-nghĩ và cầu-nguyện với Chúa để Ngài soi sáng, chỉ-tỏ cho mấy em biết hết năm này, qua năm mới, mấy em sẽ quyết-định làm gì để đời sống mình được đẹp lòng Chúa và ích-lợi cho Hội-Thánh Ngài. Mấy em phải dùng một miếng giấy riêng cho mình. Viết cách vắn-tắt đều mình quyết-định sẽ làm, rồi ký tên cho rõ-ràng ở dưới. Tuần tới mấy em phải nộp. Em nào có sự quyết-định tốt nhứt, thì sẽ được một phần thưởng xứng-dáng: Một cuốn Kinh-Thánh bìa da chòm có khóa đẹp lắm.

Dứt lời, mỗi em đều reo-mừng, dường như chính mình chắc sẽ nhận được phần thưởng quý-báu ấy.

Chúa-nhứt đến. Mấy em hăm-hở đem giấy mình nộp. Có vài em xếp lại cẩn-thận lắm, và khi đem lên nộp cho cô giáo thì giấu kỹ, kẻo có người thấy được, bắt-chước viết theo, rồi mình mất phần-thưởng chẳng.

Xong hết, cô giáo cầu-nguyện, mở các giấy quý ra, rồi đọc lớn tiếng:

«Bước qua năm mới này em quyết-định cầu-nguyện mỗi ngày ba lần.» — Ký tên: Phạm-Giả-Hình.

«Em quyết-định từ rày về sau đọc mỗi năm cho được hai bận Kinh-Thánh, từ Sáng-thể Ký cho đến Khải-huyền.» — Ký tên: Phan-Cững-Lòng.

«Quyết-định đi làm chứng mỗi tuần-lễ hai lần.» — Ký tên: Lê-Miễn-Cưỡng.

«Quyết-định từ nay trở đi dâng phần mười cho Chúa.» — Ký tên: Bùi-Thất-Tín.

«Quyết-định dâng mình làm Mục-sư.» — Ký tên: Huỳnh-Kiều-Ngao.

«Quyết-định học đến 'bác-sĩ' cho có 'bác-sĩ' với người ta.» — Ký tên: Nguyễn-Học-Thức.

«Quyết-định tập đờn cho hay, hát cho giỏi.» — Ký tên: Trịnh-Âm-Nhạc.

«Quyết-định học cho được vài thứ tiếng ngoại-quốc.» — Ký tên: Nguyễn-Khoe-Khoang.

«Quyết-định trau-giồi văn-chương để bữa sau giảng cho hùng-hồn.» — Ký tên: Lê-Trống-Rống.

Đọc xong, cô giáo tìm nữa song không thấy, bèn hỏi:

— Còn một giấy nữa đâu?

— ???

— Còn em nào không nộp giấy?

Em Lê-Thành-Thật đứng dậy, vẻ mặt buồn.

— Giấy em đâu?

— Thưa cô ...

— Thưa cô sao? Nghĩ chưa ra à?

— Thưa cô, ... em nghĩ hoài mà cũng chưa ra ... Dạ, thưa cô, từ lâu nay mỗi lần hết năm cũ qua năm mới em quyết-định làm nhiều việc tốt-lành để đẹp lòng Chúa và ích-lợi cho Hội-Thánh Ngài, song em lấy làm thất-vọng. Em dò-xét lòng em, thấy nó xấu-xa quá lẽ. Nên em nghĩ đầu có quyết-định làm gì, tốt đến đâu đi nữa, mà tấm lòng em xấu quá như thế này thì cũng không ích gì..

— Xấu quá như thế này là xấu như thế nào?

— Thưa cô, khi em thấy em có gì

hơn người thì em vui em mừng, còn khi thấy hay nghe người hơn em thì em lại buồn lại ghét.

Khi em muốn coi người khác như tôn-trọng hơn mình thì lòng em lại thô-thể hát:

Trông lên mình chẳng bằng ai,

Một mai trông xuống nào ai bằng mình.

Có khi lòng em bảo em nói một lời khiêm-nhường ở ngoài chỉ để che-đậy một sự kiêu-ngạo lớn ở trong. Em làm một việc gì nói để làm sáng danh Chúa, song khi làm xong thì lòng em lại muốn người ta khen mình. Em nói em từ-bỏ hết mọi sự vì có Chúa, song lòng em lại nói: «Uổng quá!» Em nói em coi mọi sự như rơm-rác, song lòng em lại nói: «Không, quý lắm đấy!» Em nói sẽ vui chịu hết mọi sự vì có Chúa, song khi thiếu-thốn, cực-khổ, thì lòng em lại phàn-nàn: «Chi mà khổ quá như thế này! Phải hay...» Em nói quyết-định chỉ nhờ-cậy Chúa vì sự nhờ-cậy loài người là hư-không; song đến cơ-hội nhờ-cậy Chúa, thì lòng em lại nói nhỏ vào tai: «Chúa ở xa, song người ta thì ở gần.» Ôi, biết bao đều ghê-gớm hơn nữa, kể ra không xiết! Nói đến bao nhiêu, càng đau-đớn

bấy nhiêu. Như thế thì mong gì làm việc chi có thể gọi là tốt cho Chúa được! Em nhớ dường như trong sách Giăng đoạn 3 Chúa có phán: «Chi sanh bởi xác-thịt là xác-thịt.» Nên em nghĩ có cầu-nguyện cũng là xác-thịt, đọc Kinh-Thánh cũng là xác-thịt. Và có làm cái chi chi cho tài-giỏi đến mấy đi nữa thì chi sanh bởi xác-thịt bất-quả cũng chỉ là xác-thịt. Nên khi cô bảo em tỏ đều em quyết-định sẽ làm đẹp lòng Chúa và ích-lợi cho Hội-Thánh Ngài trong năm mới này, thì, xin lỗi cô, em không dám quyết-định gì hết. Vì em thiết-tưởng Hội-Thánh của Chúa không thiếu nhơn-tài... Có em vô càng thêm rậm dăm. Thật đau-đớn cho em quá, cô ơi! Biết làm sao bây giờ?...

Nói đến đây em bùng mặt khóc nức-nổ.

Cô giáo cũng khóc.

Cả lớp học đều khóc.

Giữa những tiếng thồn-thức ồn-ào của bao nhiêu tấm lòng bị tan-vỡ, cô giáo rú lên một cách thông-thiết, vang-dội đến trời xanh: «Chúa ơi! Hội-Thánh của Chúa không thiếu nhơn-tài, ... Chỉ thiếu người bị ... đóng đinh!!!» — *Trần-như-Tuân, Tuy-hòa.*